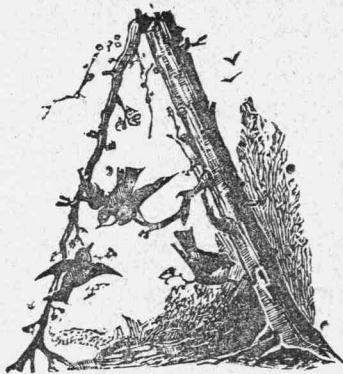

ΠΕΖΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΑΓΑΠΗΣ ΕΙΔΥΛΛΙΟ

ρες πνοές τῶν γαλανῶν αἰθέρων, θὰ ἔπειθοβάλουν ἀπὸ τὸ ἀγνωστὸ γαυκόγελες καὶ ἵλαρὲς θεότητες τῆς καλωδύνης καὶ θὰ σκιυτήσῃ ὁ κόδμος ἀπὸ τὸ φίλημα τὸ ἀδάνατο, ποῦ θὰ δώσῃ ἡ γῆ ἐς τὸν οὐρανόν, καὶ θάνασάνῃ ἡ ζωὴ καὶ θάνθιθοβολήσῃ ἡ ἐλπίδα καὶ θάναγαλλιάσουν τὰ σύμπαντα.

"Ας τονίσουνε οι μελωδίες τοῦ ἀπείρου τὸ τραγούδι της αγάπης, τοῦ μυρτοῦ τῆς αἰωνιότητος.

Μεθυδμένος ό "Ηλιος ἀπὸ τὸ θέαμα τῆς πάγκαλλης εἰκόνας τῶν ὡραίων ἐραστῶν βυθίζεται μέσα 'ς ἀσημένια σύγνεφα καὶ κουμμένος ἀπ' ἑκεῖ κυττάζει καὶ δνειοεύεται..."

Οι μοσχοβόλες αύρες της άνοιξεως ἀπαλά-ἀπαλά μόδις αγγιζουν τές δόδινες μοσφές τῶν ζηλευτῶν πλασμάτων και παίρνουν τὸν ἀνασμό τους και ἄλλες πετοῦνται ἀψιλά και τὸν σκορποῦν 'ς τὸ ἀπειρο γὰ νὰ μεθύσῃ κι' αὐτὸ μὲ τὸ ἄρωμα, ποῦ 'ξεχύνεται ἀπὸ τὰ βάθη τῶν ἔρωτευμάνων ψυχῶν, και ἄλλες φτερουγιάζουν ἀνάμεσα 'ς τοὺς καλα- μῶνας δίνωντας τὴν χάρι τοῦ κελαϊδισμοῦ 'ς τάποδονάκια τάφωνα και ὅλο πετοῦνται και σαλεύονται τὴν ύπνωτισμένην ὄψι τῶν κρουστάλλινων λινῶν και ἀλαφοργεύσπνουν τὴν κοιμιδμένην χλόν και τές ναρκωμένες

μαργαρίτες καὶ ποτίζουν ὅλα τὰ βότανα τῆς γῆς μὲν νέκταρ μακαριότης, μὲν ἀθανασία.

Καὶ ξεχειλίζει ἀκράτητος ὁ πόθος ὃς τὰ στήθη τῆς ς καὶ βάφει ὁ ἴμερος μὲν τὰ πορφυρᾶ χρῶματα τῆς αὐγῆς τὰ βελούδινα πρόσωπα τῆς ξανθῆς νεότητος καὶ οἱ φλοιογερές καρδιές πάλλουν καὶ σφριγοῦν καὶ τραγουδοῦν ἀπόκρυφα τὸ ἄσμα τῆς δημιουργίας, ἐνῷ ὁ ἥπλιος ἔκεινάει ὀλόλαμπρος σιγά-σιγά πίσω ἀπὸ τάργυρα τὰ σύγνεφα καὶ φίγνει τὸ ς γόνο του φῶς, ἀγαλλιάσεως χλαμύδα, ὃς τοὺς ἀγκαλιασμένους ἔραστάς

Καὶ λέει ὁ ἔραστής ὃς τὴν σιωπήν του :

— "Ω νύφη τῶν αἰθέρων! Ἀπὸ τὸ κρῖνό σου τὸ μυροστάλλακτο, ποὺ μυρίζω τώρα, πίνω θεία ἀμβροσία. Ἡ φαντασία μου γοργόφτερη πελαγώνει ὃς τὴν ἀγκάλην ἀπόκοσμην εύδαιμονίας καὶ ταξιδεύει ἀσύλληπτη ὃς τὴν ἀγάπτης τὰ βασίλεια. Αἰσθάνουμαι καὶ ὑπάρχω, γιατί σφίγγω ὃς τὰ στήθη τὴν ψυχήν σου, τὴν πανώρωνα καὶ ἀμιάντην ψυχήν σου, ὡς λατρευτὴ θεότης, καὶ ὑψώνουμαι καὶ πλέω καὶ βυθίζομαι μαζύ σου ὃς τές μελφίδες, ποὺ ἀντηροῦν πέρα ἐκεῖ ὃς τὰ βάθη τῆς ς χουστῆς ἀνατολῆς, ἐκεῖ ἀλάργα, ποὺ κελαργύζουν γλυκούψλοισθοι τῆς ὑδονῆς οἱ ποταμοί, ἐκεῖ, ποὺ μελφίδοιν οἱ ἄγγελοι τοῦ ἔφωτος. Ἀπὸ τὸ πανεύοσμό σου αὐτὸ κρῖνο ρουφῶ θεϊκὴ δύναμι καὶ προετάζω τὴν πλάσιν νάρχισην πανηγύρι ἀτέλειωτο καὶ προετάζω τὴν ἄνοιξιν νὰ μᾶς ἔτοιμάσῃ τὴν μαλακώτερην κλίνην καὶ προετάζω τὸν "Ηλιο νὰ μᾶς ἀνάψῃ μυριόφωτες τοῦ Υμεναίου τές λαμπάδες ποὺ μὲ τὴν λάμψη τους θὰ ἰδῶ κατάμματα τὸν Μέγαν Πλαστούργῳ καὶ θὰ τοῦ ζητήσω τὴν εὐλογία του.

Κ' ἐκστατικὴ τοῦ ἀπαντᾶ ἡ κόρη :

— Ρούψηξε, ρούψηξε τὴν δύναμιν καὶ τὴν γοντεία, ποὺ σοῦ προοξέρω. Μέθυσε μὲ τὸ διδόσταγμα τῶν Ἡλυσίων καὶ ὀδηγησέ με ἐκεῖ, ποὺ δύνεισεύουμαι. Τὸ λουλούδι μου αὐτὸ ἐβλάστησεν ἀπὸ τῶν φλοιογερῶν σου τῶν ματιῶν τὴν πρώτην ἀκτῖνα, ποὺ ἐξύπνησεν ἕνα γλυκοχάραγμα τὴν κοιμιδμένη μου ψυχήν. Ἀπὸ τὸ γλυκοχάραγμα ἐκεῖνο ἐσύ, μοῦ ἔδωκες τὴν ἀνάστασιν, ἐσύ τὴν βλάστησιν, ἐσύ τὴν εὐωδιά. Γιὰ ἐσένα, "Ηλιε μου, χαιρετίζω τὰ οὐρανόφθαστα βουνά· σὲ βλέπω ὑπερουράνιο ὃς τὴν καταχνιά τους. Γιὰ ἐσένα καθεφτίζουμαι ὃς τὰ μαργαριτοσπαρμένα ἀκρογιάλια, γιὰ ἐσένα ἀφουγκριοῦμαι τάφροστεφανωμένα κύματα. Ἀκούω τὸν διθύραμβο τοῦ πόθου σου ὃς τὸν ὑπνὸν τῆς γαλήνης, γροκῶ τῆς καρδιᾶς σου τοὺς παλμοὺς ὃς τὴν βοή τῆς τρικυμίας. Καὶ φαντάζεις μεγαλόπερπος ἀγνάντια μου κενθουσιασμένην πέφτω ὃς τὴν ἀγκάλη σου καὶ κράζω: Κοίμισέ με ὃς τὴν φωλιά, ποὺ ἐπλεξαν ὃς τοὺς κλώνους σου, ἀμάραντέ μου πλάτανε, οἱ ἔρωτες οἱ πρόξενοι. Σφίξε με ὃς τὰ στήθη, ὡς ἥρωά μου θαυμαστέ, καὶ μυρίζωντας τὸ κρῖνό μου, φέρε με ὅπου θέλεις καὶ φαντάζεσαι. Ἄφ' ὄντας ἔγεινα ὅική σου σκλάβα, θαρρῶ πᾶς εἴμαι τοῦ κόσμου ὅλου ἡ βασίλισσα.

"Ας στολισθοῦν τὴν χιονάτη φορεσιά τους οἱ πρωτόφαντες ἀμυγδαλιές. Σ τὰ κρουσταλλένια τους λουλούδια θὰ κελαϊδήσουν χαρωπά τραγούδια χρυσόφτερα πουλιά.

"Ας ἀνθοβολήση μοσχομύριστο τὸ περιβόλι τῆς ἐλπίδας. Μὲ τὸ ἔγγινημα τῆς ἄνοιξις θὰ ἔξεπροβάλουν μαρμαροστῆθες καὶ σγουρόμαλλες νεράϊδες, παρθένες ἡμερες καὶ γελαστές, νὰ θερίσουν κλάδους λεμονιᾶς καὶ νὰ πλέξουνε τὰ ιερὰ στεφάνια, ποῦ θὰ στεφανώσουν αὔριο τοὺς ὥρατους νυμφίους, γλυκοτραγουδῶντας :

— «Ω ἐσεῖς, ποῦ διαιωνίζετε τὴν γενεὰ τοῦ ἐπιγείου βασιλέως, μὲ τὴν χάρο δας αὐτὴν περίτρανα δοξολογεῖτε τὴν θεία παντοδυναμία. Ω ἐσεῖς, ποῦ βυζαίνετε ἀχρόταγοι τὸ γάλα τῆς ἀγάπης καὶ γαντίζετε μὲ τοὺς ὅμηρους τοῦ ἔρωτά σας τὰ ρόδα τῆς ζωῆς, νὰ ἕσθε εὐλογημένοι.

ΙΩΑΝΝΗΣ Π. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

[Μαρτίου 20, 1901]

Ἄξιότιμε Κύριε Ἱ. Ἀρքεν,

Λαμβάρω τὴν εὐχαρίστησιν ρὰ σᾶς πέμψω ἐν διηγημάτιορ μον διὰ τὴν φυλάττην «Ποικίλην Στοάν» ἵς ἡ ἐν γέρει ἔξορος παρασκευή, ὑπὸ τὴν ἀρίστην ὑμῶν διενθυνσιν, πλοντίζει ἀληθῶς τὴν Φιλολογίαν καὶ Καλλιτεχνίαν τῆς ήμετέρας Πατρίδος δι' ἐρὸς ἀπαραμιλλον εἰς τὸ εἶδος αὐτοῦ ἔργου.

'Εὰρ σᾶς περισσεύη μικρά τις γωρία, φιλοξενήσατε τοῦτο συμφώνως τῇ ἐπιθυμίᾳ σας.

Μετὰ διακεκριμένης ὑπολήψεως
ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΓΡ. ΖΛΑΤΑΝΟΥ

ΤΟ ΛΕΥΚΟΦΟΡΕΜΕΝΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

ΕΤΑ τὴν τρομερὰν σύγκρουσιν, ἥν τὸ ἀτυχές μας ἀτμόπλοιον «Ζέρδα» ὑπέστη κατὰ τὴν ἀποφράδα καὶ σκοτεινὴν ἐκείνην νύκτα τοῦ Δεκεμβρίου 189..., δὲν ἥτο δυνατὸν ἐπὶ πλέον ν' ἀνθέξῃ. Οἵεις καὶ αἰχνίδιοι συριγμοὶ τοῦ κινδύνου καὶ τῆς ἀπελπισίας, ἔξερχόμενοι ἐκ τῶν ἐγκάτων τοῦ κλυδωνιζομένου σκάροους, μᾶς ἀνήγγελον λίαν εὐκρινῶς, φεῦ! δτι ἡ στιγμὴ τοῦ καταποντισμοῦ δὲν ἥτο μακράν, καὶ ίσως ἐντὸς ήμισείας

τὸ πολὺ ὥρας ἔπειρε πε νὰ ἐγκατατίπωμεν αὐτό, βορὰν τοῦ ἀδηφάγου Πόντου, καὶ ζητήσωμεν ἀσυλον—μόνην σωτηρίαν—ἐπὶ τῶν λέμβων καὶ τῶν σωσιθίων... Τὰ ὅδατα εἰχον ἥδη ἀρχίσει εἰσερχόμενα ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη, πλημμυροῦντα τὸ πᾶν, προξενοῦντα φόβον ἀπερίγραπτον μεταξὺ